

MIELENOSOITUKSISTA ⁶⁰

Meistä tuntuu, että kirjeen kirjoittaja asettaa kysymyksen jossain määrin liian suoraviivaisesti ja aliarvioi mielenosoitusten järjestyneisyyden merkitystä. Tässä pääasiassa me olemme tehneet vielä vähän ja järjestämiseen on suunnattava ennen kaikkea ja eniten voimia. Niin kauan kuin meillä ei ole lujasti yhteenliittyneitä vallankumouksellisia järjestöjä, jotka pystyvät panemaan liikkeelle useampia valioväkiosastoja mielenosoitusten kaikkien puolien johtamista varten,—niin kauan ovat epäonnistumiset väistämättömiä. Ja kun tuollainen järjestö muodostuu ja itse työprosessissa useiden kokeiden tuloksena vahvistuu,— silloin se (ja vain se) pystyy ratkaisemaan kysymyksen siitä, milloin ja miten on aseistauduttava, milloin ja miten on otettava käyttöön aseet. Tämän järjestön on tehtävä vakavasti työtä „mobilisoinninopeuden” lisäämiseksi (hyvin tärkeä seikka, jota kirjeen kirjoittaja perustellusti korostaa), aktiivisten mielenosoittajien lukumäärän lisäämiseksi, järjestäjien valmentamiseksi, agitaation laajentamiseksi joukkojen keskuudessa, „utelaiden joukon” vetämiseksi mukaan „asiaan” ja sotaväen „houkuttelemiseksi”. Nimenomaan siksi, että sellainen askel kuin siirtyminen aseelliseen katu-taisteluun on „julma” ja että se „on ennemmin tai myöhemmin väistämätön”,— voi ja pitää tämän askeleen ottajana olla vain luja vallankumouksellinen järjestö, joka johtaa *välittömästi* liikettä.

Kirjoitettu lokakuun lopussa 1902

Julkaistaan ensi kertaa

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*